

Ny på jobbet som missionär

Hur är det att vara 'ny på jobbet' som missionär? Lisa Unosson berättar om hur det första året har varit från det att familjen landade i Peru till nu, när konturerna av det verkliga arbetet börjas synas.

Nu i april är det ett år sedan vi lämnade Sverige och flyttade till Peru. Vilket år det har varit ..! Fullt av omställningar och utmaningar. En del undrar om det känns som en lång eller kort tid. Personligen upplever jag att de första månaderna, innan Anneli föddes, känns långa. Därefter har det mest rusat på ... Men ärligt talat är vi glada att vi nu kan lägga detta år bakom oss och hoppas på en lite mindre turbulent framtid de närmsta åren, nu när vi har lärt oss en del spanska, lärt känna kulturen lite grann och kommit på plats i Chiclayo. Hit kom vi i januari, precis ett år efter att vi blev anställda av ELM. Det har varit en lång förberedelsestid för att komma till denna plats och det uppdrag som vi från början tackade ja till, så det är väldigt skönt att äntligen vara här!

Hus och familj

Vi trivs mycket bra med vårt lilla hus som vi hyr och med Mariela, som vi anställt för att få hjälp där hemma med städ och matlagning. Vi är glada att vi

Hjalmar försöker bringa ordning.

finns i ett sammanhang där vi har en roll och ett uppdrag, och vi känner oss väl mottagna av den evangelisk-lutherska kyrkan i Chiclayo. Församlingen i

Las Brisas är vår hemförsamling och dit kommer vi att gå de flesta söndagarna. Vi känner oss mest hemma med formerna där och det var även den församlingens 'tur' att få ta emot missionärer som församlingsmedlemmar.

För att vi som föräldrar ska kunna fungera som missionärer är det väldigt viktigt att barnens situation funkar bra. Och tack och lov är det så. Erik, 4 år, har börjat i skola här i Chiclayo och efter ett par trötta veckor med inskolning och mycket nytt att komma in i, trivs han nu väldigt bra. Anneli är 9 månader och får ännu så länge hållas med sina föräldrar. Men det har sina utmaningar för oss att hitta rutiner som funkar gällande arbetstid, då vi vill prioritera att själva ta hand om henne ett tag till.

Sköna praktiska uppgifter

Våra arbetsuppgifter den allra första tiden har varit att komma på plats i vårt hem, lära känna kyrkan (både personer och verksamheter) och ställa i ordning den lokal som missionen hyr inne i centrum. Det sistnämnda har varit ett mycket praktiskt och konkret arbete som har varit skönt att ha, då de övriga arbetsuppgifterna är av mer diffus karaktär! Så efter att ha kört en del möbler mellan olika förråd och städlat och rensat bland mycket grejer, har vi nu ett litet kontor där vi kan vara och arbeta. I lokalen finns även ett övernattningsrum, en samlingslokal och ett litet kök.

Familjeprojektet i startgroparna

Det som också är väldigt spännande och roligt är att vi redan, efter bara tre

månader i Chiclayo, är i startgroparna för familjeprojektet – just det som lockade oss att komma hit. Tillsammans med Håkan Ekström har vi haft två träffar med pastorsparen i de tre olika församlingarna, där vi pratade om familjeprojektet, behoven i kyrkan och ett förslag på en första kurs som vi skulle kunna påbörja i

Lisa på plats på kontoret.

augusti. Ledare är pastorn och psykologen Luis Guizada Diaz från Lima. Hjalmar och jag blir hjälpledare och håller just nu på att läsa in oss på kursmaterialet. Även om många detaljer ännu inte är på plats så känns det ändå som att: "Äntligen, nu är vi igång!"

Jag tänker ofta på att när vi tackade ja till denna missionärskallelse visste vi ingenting om att familjen Ekström skulle komma ut eller att kontakten med Luis i Lima skulle dyka upp. Och jag frågar mig hur vi skulle ha klarat att utträtta något vettigt arbete utan Luis kunskap och erfarenhet, och utan Håkans och Sinnikas kännedom om kyrkan och pastorerna (och för den delen deras mer utvecklade spanskakunskaper). Det skapar tacksamhet och förundran över Guds omsorg och Hans ledning i mig. Ännu en gång visar Han hur Han lägger saker till rätta och hur Hans tankar är så mycket högre än våra!

LISA UNOSSON

MISSIONÄR, CHICLAYO, PERU

Aktuell information från Peru

Hälsning från familjen Ekström: Sinnika delar lite av glädjeämnen och utmaningarna från livet i Piura: "När jag ser tillbaka på de senaste månaderna så inser jag att min tidsuppfattning är något skev. Det känns som jag bott här mycket längre än vad jag har. Antagligen för att vi har fått vara med om så mycket på kort tid och mycket har ändrat sig för oss som familj. Vi har flyttat från vårt boende på landet med tillhörande tystnad till storstan med ständiga ljud dygnet runt som bilar, fläktar och musik med hög volym. Vi har också flyttat från vinterkylan i Sverige till svettig sommarvärme här i Piura som känns på gränsen till vad man orka med. Att bara tänka gör att man svettas, som Håkan säger. Vi har packat ner ett helt hem i ett hus för att starta upp ett nytt i en lägenhet utan möbler och annat, vilket inneburit att handla in, packa upp, skruva ihop och möblera. Jag har lämnat arbetsuppgifter inom förskolan som man vet vad man kan förvänta sig till ett arbete som är mer flytande. Theas skola är under skoltid, men det finns andra uppgifter som inte är lika synliga och lätta att planera. Sedan är det saknaden och att vara ifrån våra äldsta barn, våra familjer och vänner i Sverige till att här i Peru möta nya och okända människor och nya sammanhang. Något som både är spännande och energikrävande. Ja, listan kan göras mycket längre och nu låter det som det är lite tungt, och det kan det vara stundvis, men samtidigt upplever jag en sådan glädje över att vara här. Det ger mig glädje när man får uppleva att ett samtal med någon okänd försäljare på marknaden helt plötsligt undrar över vad vi gör här och se maken berätta om församlingen i Piura och bjuda in till gudstjänsten på söndagen. Det ger mig glädje att se Thea när hon samtalar och skrattar tillsammans

med församlingsmedlemmar trots att hon inte behärskar språket ännu. Det ger mig glädje att se Tindra använda spanskan mer och mer när hon möter folket och allt som hon vill göra. Det ger mig glädje att vi känner att detta är hemma för oss, även om vi bara varit i Piura i några månader. Det ger mig glädje att se uppfinningsrikedomen bland folket här i vardagen till skillnad mot Sverige där jag upplever att idéer kan kvävas av regler. Det ger mig glädje att få vara i Peru igen och möta människorna här, det ger mig glädje att Gud vill ha oss här."

Musikundervisning på Studentkaféet i Piura: Volontären Sofia Grahn bloggar: "En fullspäckad måndag till ända. Förmiddag med egna sysslor som träning, besök på marknaden för att inhandla frukt och grönt, matlagning och öva musik – följt av en eftermiddag med förberedelser för café (bakning, städ) och planering av musikklasser. Under kvällen hade vi caféet öppet och jämliöpande höll jag i piano- och sånglektion en trappa upp för några av kyrkans ungdomar. Tre personer kommer normalt till det förstnämnda och dubbla antalet under sången. Mycket att stå i och förbereda men SÅÅ roligt (och tacksam!!) att jag får dela med mig av den passion och gåva som Gud gett mig. Alla är givetvis inte så ambitiösa med sin musikin-

läring, men det värmer mitt hjärta när jag senare under veckan hör ett plinkande från lektionssalen på andra våningen i kyrkan. Det finns sannerligen ett visst intresse vilket gläder mig oerhört. Jag ber och hoppas verkligen att musiken ska göra ungdomarna mer involverade och intresserade i gudstjänsterna och att lovsången kan få föra dem närmare Gud så som den gjorde med mig. Tacksam för ännu en dag tillsammans med Jesus och för att han är med mig i varje litet steg, allt från träning till städ och undervisning. För någon vecka sedan var det exakt tre år sedan han mötte mig för första gången. Amen!"

Missionärskonferens i Arequipa: I mars månad åkte familjen Ekström till Arequipa i södra Peru för att närvara vid en skandinavisk missionärskonferens där. ELM har ett nära samarbete med Norsk Luthersk Misjonssamband och i dagsläget får våra missionärer arbetstillstånd via NLM. Även danska organisationen Luthersk Mission har utsända i södra Peru. Vi är oerhört tacksamma för det positiva utbyte vi har med dessa båda organisationer och deras missionärer i södra Peru.

Resor: Den 26 maj reser familjen Ekström och Sofia Grahn till Sverige. Sofia har då avslutat sitt uppdrag i Peru och familjen Ekström åker på en privat semester till Sverige. Den 26 juni åker familjen Ekström tillbaka till Peru och har då med sig den nya volontären Anna Nord. Båda volontärerna Sofia Grahn och Anna Nord kommer att närvara på ELMs årskonferens i Hässleholm den 30 maj – 2 juni. Det finns behov av fler volontärer i Peru. Är du intresserad så sök snarast på: www.lets-move.nu

ELM
TILL FRÄMRE ASIEN!

Swish: 123-495 65 95
Plusgiro: 5 58 43-7
Bankgiro: 476-1144

Följ insamlingen på:

www.elmbv.se/FrA19

INSAMLINGEN PÅGÅR
1 mars - 2 juni

En dörr på glänt i Peru

Jag är Håkan Ekström och arbetar som missionär för ELM i Peru. Jag bor med min familj i Piura där jag hjälper till med regelbunden undervisning i församlingen i form av predikan och bibelstudium.

Jag har även som uppgift att stötta familjen Unosson i Chiclayo i deras

acklimatisering till landet och kulturen. De flyttade ju till Chiclayo för drygt två månader sedan, samtidigt som vi kom till Piura. Bussresan till Chiclayo tar tre timmar och jag har rest en gång varannan vecka och har då ofta sovit över en natt hos Unossons.

En annan av mina uppgifter är att

hålla kontakten med den evangelisk-lutherska kyrkan i Chiclayo, IELCH. Det har inneburit att jag funnits med på deras sammanträden som hålls en gång i månaden.

Vid mitt förra besök fick jag även tillfälle att besöka församlingen i Las Lomas. Bakgrunden var att missionen

2017 lovade ett ekonomiskt stöd till församlingen för att hjälpa till med renovering av kyrkan. Av olika anledningar har detta inte betalats ut och därför bad jag om ett möte för att följa upp detta. En annan viktig aspekt är att Harold, som är församlingens pastor, under de senaste två åren studerat teologi i södra Peru. Han kom tillbaka till Las Lomas i augusti 2018. Tyvärr kunde han inte fullfölja sina studier men han fick i alla fall med sig en del ny kunskap och blev befäst i den evangeliskt lutherska tron.

Det kom sju personer inklusive pastor Harold med fru Margot till mötet. Målet var att höra vilken deras plan var både gällande församlingens tillväxt och renoveringen av kyrkolokalen. Det var intressant att lyssna på hur ungdomarna berättade om sin väg till tron och deras entusiasm för framtiden och strax därefter de äldres trötthet och besvikelse på andra medlemmar som inte längre är aktiva. Man beskrev hur man genomfört olika aktiviteter för att få in pengar. Det vanliga är att man säljer mat som tillagats. Det är enkla människor som är lågt betalda och har långa arbetsdagar. Därför är det inte alltid så lätt att orka arbeta ideellt i kyrkan på sin fritid. Lägg sedan till att det inte är en stor församling, så är det inte svårt att förstå att det inte blir så stora aktiviteter som kan genomföras. Mycket hänger på få personer.

Vi kom att prata om vad grannarna tänker om kyrkan. Det visar sig då att många är negativa. Det har sin grund i att man i slutet av 90-talet och början av 00-talet använde kyrkolokalen som allmän matsal för barn i området, en så kallad *comedor*. Det var staten som försåg med mat och barnen fick på det viset i alla fall en riktig måltid per dag. Det låter ju väldigt behjärtansvärt men det blev många interna konflikter med stölder och bråk bland mammorna som ansvarade för bespisningen så man var till slut tvungen att stänga. Detta har tyvärr satt djupa spår i grannskapet så att man fortfarande idag mer än 15 år senare inte kan tänka på lokalen som en kyrka utan snarare som platsen där det en gång fanns en bespisning som spårade ur och fick stänga. Det är verkligen en stor utmaning för en liten församling att kunna evangelisera i denna omgivning.

Det blev tydligt i samtalet att alla gärna vill nå ut med budskapet om Jesus som världens ljus till dessa människor som inte känner honom mer än till namnet. De vandrar i mörkret och förstår inte hur mycket de egentligen behöver höra Guds goda nyheter. Vi läste tillsammans om hur Jesus i Johannesevangeliet 8 bemöter äktenskapsbryterskan med orden: inte heller jag dömer dig – underförstått, för jag tar din dödsdom på mig. Gå och synda inte mer. Vilket befriande budskap till den som liksom kvinnan är dömd av både Gud och människor.

Jag vill uppmana dig till förbön för församlingen, för pastor Harold och hans fru Margot. Be att de ska orka hålla ut och få vishet att bemöta människorna som kommer till kyrkan med evangelium.

Ett annat pastorspar är Merci och Isabel från San Antonio. De har arbetat där i mer än 20 år. Idag har man ett starkt barn och ungdomsarbete. Personligen tror jag att vi idag ser frukterna av det uthålliga arbete som Isabel har fått utföra under alla dessa år. Gud lade ner en nöd i hennes hjärta för barnen i hennes omgivning. Samhället kunde inte erbjuda en fungerande förskola så hon startade i all enkelhet en sådan i kyrkans lokaler – trots att hon saknade utbildning. Hon gjorde det i stort sett ideellt eftersom föräldrarna väldigt ofta inte kunde betala mer än några kronor per dag för servicen de fick. Det kom många barn till hennes förskola och de fick alltid lära sig berättelser från Bibeln. Isabel har haft förmågan att sköta detta på ett snyggt sätt trots att hon blivit granskad av både konkurrenter, föräldrar och skolinspektioner. Konkurrenterna har inte kunnat göra något eftersom hon hela tiden haft föräldrarnas förtroende som har sett hennes kärlek till barnen och märkt hennes ärliga uppsåt. Så har åren gått och Isabel fortsätter att driva förskolan trots alla försök att stänga den och trots otaliga tårar och konflikter. Gud har hållit sin skyddande hand över henne och gett henne det hon och hennes familj behövt för varje dag.

De allra flesta barnen i San Antonio som är födda de senaste 20 åren har mött Isabel och känner till församlingen. Idag har man cirka 30 barn

som samlas varje lördag till barnsamling. Tonårsgruppen samlar uppåt 20 barn och ungdomsgruppen har 15 stadiga deltagare och de leds av några yngre vuxna som funnits med i församlingen i många år. Ett stort arbete utförs helt ideellt varje helg.

Mitt i detta finns en sorg eftersom det inte finns många aktiva familjer i församlingen. Antalet ansvarstagande män är lätt räknade. Och för en medelålders kvinna som Isabel känns det många gånger svårt att vara drivande person i sitt eget sammanhang. Hur orkar hon, kan man undra? En del av svaret ligger i glädjen Isabel och Merci funnit i att evangelisera. De har sedan 2013 (?) rest till en närliggande by som heter Luya. Där har de haft olika samlingar två gånger i veckan. I Luya bor några släktingar till Isabel och de ger Isabel energi att fortsätta. Varje gång hon kommer dit är det enkla hemmet sopat, stolarna står på plats i en cirkel och man sitter förväntansfullt och väntar på att Isabel ska komma för att dela en enkel berättelse från Bibeln och ha en genomgång i hur man bakar en kaka. Hon har aldrig hört någon av de närvarande kvinnorna ta emot Jesus men hon har märkt hur de sakta öppnat sig för budskapet. Till en början var det ingen som bad högt förutom hon själv. Nu är alla delaktiga i den avslutande bönestunden. Hon tar aldrig avsked av dem som kommer till samlingarna utan stannar kvar tills sista personen tackat och gått. Först då tillåter hon sig att återvända till San Antonio. Även här tror jag att hennes närvaro och glada skratt får andra att trivas och vilja återvända för att höra mer om den förunderlige Jesus som öser ut av sin kärlek till Isabel och som sen så generöst ger vidare till andra i sin närhet.

Tack för er uthålliga förbön för henne och hennes familj och för församlingen i San Antonio och gruppen som samlas i Luya!

HÅKAN EKSTRÖM
MISSIONÄR I PIURA, PERU

